

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12125/2025
12.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ, ГГ, обе из ..., ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ свих из с. ..., ЗЗ из ..., ИИ из ..., ЈЈ из ... и КК из ..., чији су заједнички пуномоћници Мирослав Ђорђевић и Орце Лазаревски, адвокати из ..., против тужене ЛЛ из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизијама тужилаца изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 494/24 од 31.10.2024. године, у седници одржаној 12.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужилаца изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 494/24 од 31.10.2024. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужилаца изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 494/24 од 31.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 7334/23 од 03.10.2023. године, која је исправљена решењем П 7334/23 од 06.12.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се утврди да је апсолутно ништаво и да не производи правно дејство завештање пок. ЉЉ, бив. из ..., сачињено у форми својеручног завештања, које је проглашено на записнику пред Првим основним судом у Београду у предмету О 735/11, на рочишту одржаном 21.03.2012. године, што би тужена била дужна да призна и трпи. Ставом другим изреке, тужиоци су обавезани да туженој солидарно накнаде трошкове парничног поступка од 305.125,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 494/24 од 31.10.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизије (од 25.12.2024. године и од 15.01.2025. године), због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизије сматрају изузетно дозвољеним (члан 404. ЗПП).

Тужена је поднела одговор на ревизије, предлажући да се ревизије одбаце као недозвољене.

Одлучујући о дозвољености изјављених ревизија на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји потреба новог тумачења права. О основаности тужбеног захтева, одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од правног схватања израженог у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари, а тиче се примене одредаба чланова 155, 156, 157, 164. у вези чланова 166. и 84. Закона о наслеђивању. Приликом одлучивања нижестепени судови су ценили околност да је завештање аутентично, да чини јединствену логичну целину и да је исписано и потписано оставиљиним рукописом, те да није противно принудним прописима, моралу и јавном поретку, као и то да оставиља није била потпуно лишена пословне способности и да је била способна за расуђивање, те не стоје ни разлози за рушљивост, (што је утврђено оценом налаза и мишљења судског вештака графолошке струке, те налаза и мишљења судског вештака медицинске струке). Поред тога, тужиоци нису уз ревизије доставили пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање) Из наведеног разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења поднета је 14.05.2013. године. Вредност предмета спора у тужби означена је у износу од 50.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић